

«ІНТЕР» ЯК ТЕСТ ДЛЯ ВЛАДИ І СУСПІЛЬСТВА

«Телеканал «Інтер» у новорічну ніч відкрито плюнув в лице Верховній Раді і всім силовим структурам. На мій погляд, треба провчити телеканал і закрити його, щоб другим неповадно було. Ганьба українській владі, коли в Україні телеканал порушує її закон».

«Канал «Інтер» доцільно переіменувати в «Інтервент». Розмови про свободу преси на справді рупорі московсько-фашистських окупантів є не що інше, як зрада національних інтересів і пряма підтримка ворога. Виникає питання: куди дивиться влада?»

«Телеканал «Інтер», котрий в новогодню ніч-2018 устроїв «огонек» з російськими звездами і українськими артистами-«перебіжчиками», на Різдество опять отличился аналогичным концертом».

«Это касается не только «Интер», есть и другие каналы, убрав которые из нашего эфира, только улучшат гражданскую, патриотическую атмосферу в стране, подобные каналы ничего не дают народу и их отсутствие ничего не ухудшит, толку от их деятельности для страны нет, один вред».

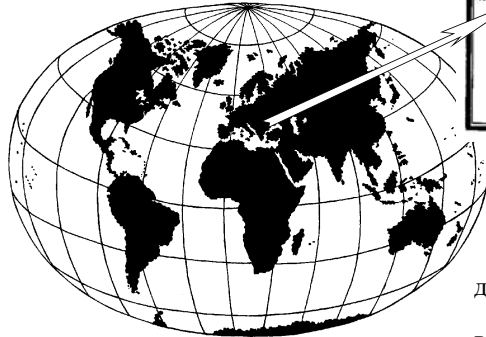
Це лише деякі відгуки українців-патріотів у соцмережах, яким трапилась геть невесела нагода познайомитись з новорічною телепродукцією «Інтера» та «Різдвянськими зустрічами з Аллою Пугачевой» і Ко 7 січня.

Чомусь згадалась «Свинья Матушка» – нарис Дімітрія Мережковського зі збірки «Россия больная» (1910): «Ах, вы, деточки, поросяточки! Все вы, – деточки одной Свиньи Матушки. Нам другой Руси не надо. Да здравствует Свинья Матушка!»

А ще із сумом пригадалися власні статті, в яких йшлося про небезпеку пропагування адептами совка фальшивих «спільних» культурних цінностей, про можливі катастрофічні для Української державності наслідки поширення ідей «рускава міра» завдяки колаборантам і підтримці «української» влади, про загроженість вітчизняному інформаційному просторові та ідентичності української нації...

У минулі роки довкруг «Інтера» неодноразово виникали гучні скандали через трансляцію в новорічну ніч «Голубого огонька» за участю російської попси та проросійськи налаштованих українських артистів. З цього приводу сила-силенна критичних списів поламано...

Три роки тому Олександр Турчинов, Секретар РНБОУ, дії «Інтера» на-

раїни до статусу, що існував до 24 серпня 1991 року, або принаймні вилучення зі складу України низки територій, що становлять інтерес для Росії» (Богдан Кримський, доктор філософських наук).

На четвертому році неоголошеної війни з РФ «українське» телебачення поряд з корупцією і внутрішньою колаборацією є чи не найпотужнішим інструментом агресії проти України. Однак черговий скандал довкруг «Інтера» навряд чи викличе у влади належний відголос, і вона (влада) зважатись припинити провокаційну інформаційну політику телеканалу. Заява члена комітету ВР з питань свободи слова та інформаційної політики Богдана Онуфріка, що обов'язково буде реакція відповідних структур, бо «на цьому каналі часто з'являється продукт «на межі закону», нікого ні до чого не зобов'язує і нічого не гарантує. Так само як і думка народного депутата Миколи Княжицького – мовляв, політика «Інтера» упродовж багатьох років була антиукраїнською. І «якщо все на це закривають очі, значить хтось в Україні таку антидержавну політику покриває на найвищому рівні».

І що з того, що медіа-експерт Олександр Минаков емоційно закликав уряд і СБУ відреагувати на дії телеканалу: «Прикриваючись свободою слова, телеканал надає майданчик для виступу особам, які активно займаються «культурною» діяльністю в країні-агресорі. Ущемляється гідність кожного українця, включаючи сотні тисяч наших бійців-захисників і ветеранів! Що робитимемо з цим пльовком усім нам в обличчя?»...

Чи не найнебезпечнішим фактором у світі є культура. Діє вона надзвичайно лагідно, м'яко, заколискуюче. Однак лінія фронту між різними культурами існувала завжди. Існує й нині. Мультикультурність знала краху. Факт dokonаний. Канцлер Німеччини Ангела Меркель може це підтвердити. І не лише вона. Канадійці також. І не тільки вони. Одна культура неминуче нищить іншу, а надто, коли

звав «знущенням над країною». За його словами, до тенденційної подачі новин з антиукраїнським забарвленням в цю новорічну ніч додалось «ще знущання над всією країною». Мовляв, «у новорічну ніч, коли вся нація відчувала єднання, телеканал «Інтер» традиційно діяв проти української держави, транслюючи концерт тих людей, які знущалися над нашою країною, підтримуючи терористів і вітаючи захоплення Криму і Донбасу».

О. Турчинов навіть звернувся до голови Національної ради з питань телебачення і радіомовлення Юрія Артеменка з проханням анулювати ліцензію на мовлення телеканалу «Інтер». Класно було сказано: «Звертаю вашу увагу на діяльність вітчизняного телеканалу «Інтер», який у своїй програмній політиці постійно і відкрито нехтує національними інтересами України».

І що? А нічого. У червні 2015-го Національна рада з питань телебачення і радіомовлення продовжила ліцензію «Інтера» до 2022 року. Попри звернення депутатів, попри досудове розслідування МВС та судовий позов до телеканалу.

Попри те, що на прикладі «Інтера» добре видно, як «Російська Федерація докладає надзусиль для культурної експансії в Україні, адже культурне панування, то є ментальна основа для всіх інших видів панування і тому засилля російського шоу-бізнесу, російської книжки, російських радіостанцій і т. д. в Україні – то є не прояв некорисливої любові до чистого мистецтва, а спланована, цілеспрямована, свідомо і добре організована політика Росії проти України, що має за мету повернення Ук-

вони співдіють/сусідять. Зрощення не буває: виживає або одна, або друга. Унаслідок нав'язаного співжиття в Україні торжествувала російська культура, оскільки її підтримувала держава.

Подібні процеси мають місце і в мовній царині: «Домінуюча мова витискує підкорену прямо пропорційно до обсягу інформації, що подається цими мовами, і обернено пропорційно до структурної диференціації мов, тобто **ГЕНЕТИЧНО-СТРУКТУРНА БЛИЗКІСТЬ ПІДКОРЕНОЇ МОВИ ПОЛЕГШУЄ ДОМІНУЮЧІЙ МОВІ ПРОЦЕС ПОГЛИНАННЯ**» (Лариса Масенко, мовознавець).

Якби ми були естонцями чи литовцями, грузинами чи вірменами, то гострої проблеми інформаційного протистояння не було б. Небезпека для українців у мовній близькості з російською.

Лише один яскравий, промовистий, наочний приклад того, як досягалась така «близькість». У генеральній постанові уряду радянської України від 1942 року чинічно зазначалося: «**Дбаючи про культурні потреби українського народу, уряд УРСР вирішив наблизити український правопис до російського**». Що й було зроблено 28 серпня 1943 року на засіданні ЦК КП(б)У під головуванням Микити

Хрушова в селі Помірки неподалік Харкова. 1946 року проект нового правопису був затверджений, отруйні плоди якого досі пожинаємо.

Українську наукову термінологію було знищено ще в 30-х роках минулого століття – вилучено понад 40 тисяч термінів. Поклади репресованої лексики все ще чекають дослідників...

Олексій Широпаєв, російський публіцист і поет, щиро визнає, що ніщо так не дратує росіяни, як очевидні відмінності з українцями в мові, менталітеті, культурі, історичному досвіді.

Російська культура «не так накопичувала власні культурні цінності, як руйнувала інші культури, інші мови. Тобто – свідомо гребувала культурними цінностями народів, що й дало нам привід охрестити її не культурою, а радше «культурним гето... **Вона ялова та неплідна, ця культура, бо не мала одвіку жодних здорових традицій**» (Олександр Боргард, фізик-теоретик, культуролог).

Що, приміром, дала світові у складі Російської імперії Кар'яла – Східна Фінляндія, перейменована московитами на Карелію, або Молдова – частина Румунії, анексованої Росією? Православна Болгарія з вдячності орієнтувалась на Росію, а православна Румунія – на Захід, зокрема на Францію.

Відмінність в культурному та економічному розвитку сьогодні більш ніж відчутна...

«Породжена агресією та просякнута її духом російська культура набула властивості та якості бур'яну. Як останній у вільній конкуренції вмиє витісняє будь-яку культурну рослину, так само російська культура, всього тільки поставлена в умови однакових можливостей – неминуче витисне або знищить інші культури... Нам і раніше не було чому вчитись у цієї культури, й поготів нема чому у неї вчитись сьогодні, з-нічого доброго та здорового набути не можна... **Російська культура є продуктом одвічного тоталітарного устрою. Тому вона є постійним природним середовищем для ідей тоталітаризму й расизму.** Вона є небезпечною для будь-якого демократичного суспільства... Але розуми наших людей, нашого народу були за минулий час ґрунтовно запаскуджені «досягненнями» цієї культури. Слід би сказати, радше, – антикультури. Тому без очищення від цього не мислиться можливим жодне національне відродження – це природна річ» (Олександр Боргардт).

Хто найперше повинен цим займатись? Правильно: національна владна еліта, яка б мислила категоріями української культури як рідної. І доки представники нинішньої владної системи не сприйматимуть національну культуру як власну, доти її не матимемо.

«Культурна політика держави залежить <...> від національної самовизначеності його керівних кіл... **Якщо особа визнає і переживає українську культуру як свою, рідну, вона є українцем, українкою, навіть маючи неукраїнське прізвище і неукраїнських предків. Навпаки, якщо людина українського походження ототожнює себе з російською культурою, то, напевно, вона вже втрачена для української нації**» (Богдан Кримський).

2005 року секретар РНБО Петро Порошенко після представлення його апарату Ради пообіцяв зупинити процес закриття російських шкіл, відновити у вищих навчальних закладах групи з російською мовою навчання, а також створити телевізійний канал і радіостанцію для російськомовного населення. «Національні інтереси якої держави має намір захищати Петро Порошенко?» – не знати чого дивувався тодішній заступник голови «Народного руху» Василь Куйбіда.

А дивуватись нема чого. Бо головна проблема України в тому, що люди не довіряють своїй державі.

Олег К. РОМАНЧУК

Кожен громадянин, громадянка, які знають українську мову, особливо молоде покоління, повинні починати розмову будь-де, будь з ким, байдуже про що українською.

Богдан Гаврилишин